

ÖMER MÜSLÜMANLIĞI

Nureddin Yıldız Hocaefendi'nin 29.12.2013 tarihli (224.) Hayat Rehberi dersidir.

Bismillahirrahmanirrahim.

Elhamdüli'llahi Rabbi'l âlemin ve sallallahu ve selleme âla seyyidina Muhammedin ve ala alihi ve sahbihi ecmaîn.

Değerli Kardeşlerim;

Dinimiz, İslamımız, Allah'ın son dinidir. Müslüman olan, İslam üzere yaşayan Allah'ın mü'min kulu olarak cennetine girecek. Mü'min olmak, Müslüman olmak nimetine kavuşamayan da Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimizin peygamberliğinden sonraki insanlar için söylüyorum, kesinlikle cennete giremeyecektir. Şeytan bu gerçeği alabora etmek için asırlardan beri uğraşiyor. Bize Allah'ın ve Peygamberi'nin başka türlüsü olmaz, diye gösterdiği hakikatleri şeytan alabora etmeye çalışıyor. Yer yer de başardığı da olabiliyor. Biz Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemi ve onun ashabını örnek almakla yükümlü olduğumuz halde Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem ve ashabının huzuruna sokmayacağı kadar seviyesi düşük şahsiyetler, insanlar tarafından iyi insan, güzel Müslüman örneği olarak karşımıza konabiliyor. İyi şiiir yazmaktan başka özelliği olmayan veya filanca köyde filanca derviş olarak bilinmekten başka yapısı olmayan insanlar, camilerin kürsülerinde neredeyse namazdan önceki zammı sure gibi sözleri karşımıza çıkarılabiliyor. İnsanların örnek alınması Müslümanlık olarak karşımıza çıkarılması tehlikeli bir oyundur. Biz Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemden başkasını örnek alamayız. Allah'ın "buna uyun ve cennete girin" dediği Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemdir. Ve onun güzel ahlakını, son dinini kendisine örnek alan ve uygulayan ashabı örnek alınabilir. Bir çalkalanma dönemine geldik.

Bu çalkalanma döneminde biraz önce söylediğim gibi Müslüman olup olmadığı bile neredeyse münakaşa edilebilecek insanlar, iyiliğin, güzelliğin örneği olarak çocuklarımızın önüne konmaktadır. Hangi şahıs iyidir, hangi şahıs kötüdür şeklinde bir örneklendirmeye mecalimiz yok bizim. Kötüyü ve kötülerini zikretmeye de gerek yoktur ama biz iyinin örneklerini, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemi ve ashabını öne çıkarabiliriz. Böylece kötüyle dilimizi kirletmektense iyi ile gözlerimizi sürmelidiriz. Bunun için biz binlerce kötünün, kötü örneğiyle vakit geçirme yerine zaten nadir olan, az olan iyileri zikrederek fırsat değerlendirebiliriz.

Aziz Kardeşlerim;

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimiz bu dünyadan Rabb'ine giderken, ashabından bazılarını Allah'ın onlara cennet sözü verdiği müjdesiyle müjdelendirerek ahirete gitti. On insanı, ashabından on kişiyi siz cennete gireceksiniz, diye söz vererek Rabb'ine gitti. Dolayısıyla bu on insan Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimizden sonra yaptıkları hareketleri, konuştukları sözleri, tavırları, kimlikleri, bizim için örnek insanlardırlar. Eğer biz Peygamber aleyhisselamdan başka birisini tavırları, konuşmaları eylemlerinde örnek alacaksak, bu on insandan "cennetle müjdelenmiş on insandan" söz edebiliriz. Bu on insandan bir tanesi de hepimizin ismini çok iyi bildiği "Ömer bin Hattab" radiyallahu anhtır. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimiz ahirete intikal ederken Ömer'i seviyordu. Ömer'den memnundu. Ömer'i örnek göstermişti. Ömer'i yerine geçebilecek, Ümmet'e örnek olabilecek insan olarak karşımıza çıkarmıştı. Elbette sadece Ömer değil ama Ömer bin Hattab radiyallahu anhi bugün önümüzde örnek olarak durması açısından ele alıyoruz.

Kardeşlerim;

Ömer bin Hattab radiyallahu anhi bu Ümmet'in ilk Müslümanlarından. Allah Teâlâ'nın indirdiği Kur'an'ı Kerim'le, ayet ayet yan yana durmuş, Cebrail aleyhisselamın gelişini gidişini

seyretmiş Müslümanlardandır. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemle defalarca baş başa kalmış insandır. Allah'ı ve rızasını dert edinmiş, bunun dışında hiçbir şeyi kendisine örnek almamış, hiçbir duygudan etkilenmemiş insandır. Peygamber asla değildir, masum değildir, günahsız değildir, hatasız değildir, yanlış iş yapmamış birisi değildir. Onun da hataları, onun da yanlışları oldu ama insan olduğu için, insan olmanın gereği olan hatayı yaptığından, hataları işlediğinden dolayı bizim gözümüzde Ömer bin Hattablık makamından hiç düşmemiştir.

Bugün biz Müslümanlar olarak önümüze konan modern örnekler yerine hiç eskimeyen, sürekli taze olan örneklerden yola çıkalım diyorum. Ebu Bekirleri, Ömerleri, Osmanları ve Ali bin Ebi Talip radiyallahu anhumları hiçbir zaman unutmamalım diyorum. Belki önümüze onların büyük biyografisini, senelerce süren hayatını koymamız mümkün olmayabilir ama Ömer bin Hattab gibi veya Ali bin Ebi Talib gibi, Ebu Bekir gibi, Enes ibni Malik gibi büyük şahsiyetlerin bu Ümmet'in önünde duran büyüklerin hayatlarından duyduğumuz kesitler, filan olaya gösterdikleri tepkiler, filan olay karşısında mesela ayakta duruşları, duygusallıkları gibi örnekleri çok iyi değerlendirebiliriz.

Bu anlamdan yola çıkarak Ömer bin Hattab radiyallahu anın ölüm döşeginde iken karşımıza çıkan şahsiyetini bugün bir kere daha, on kere daha, yüz kere daha düşüneceğimiz kadar ciddi bir örnek görüyorum. Her insan gibi Ömer bin Hattab da ölümle karşılaştı. Ölümün insana unutturmadığı acı yoktur. Ölüm anında titremeyen yoktur. Üstelik de Ömer bin Hattab radiyallahu an bir gün sabah namazı kıldırırken hançerlendiği için yaralandı, üç gün kan kaybetti, üçüncü gün Rabb'ine şehit olarak kavuştu. Bu üç gün içerisinde Ömer bin Hattab'ın, yaşadığı bu üç gün Ümmeti Muhammed'in en değerli bilgi kaynaklarında, başta Sahihi Buhari olmak üzere kayıt altına alındı. Duygusal ve ölümle ilgili bir sahne olduğu için, her insan gibi biz de o sahnelerden ciddi bir şekilde etkileniriz. "Ömer öldürüldü, kan kaybetti, mihrapta şehit oldu" dan ziyade, "Ömer, kendisi de öleceğini anlayınca ne yaptı" sorusunun cevabından yola çıkmak istiyorum.

İki şeyden dolayı: Birincisi; bir insan öleceğini anladıktan sonra yanına gelen doktorlar "yapacak bir şey yok" dedikten sonra ne yapıyorsa, o insanın en ciddi tavrı odur, gerçek imanı odur. Bu hepimiz için bir gerçektir. Yani ben şöyle rahat zamanımda her tür konuşabilir, "nasılsın ne yapıyorsun" diyebilirim, "şu iş nasıl oldu" diyebilirim. Ama can çekişmeye başlayan bir insan eften püften şeyler konuşmaz. İkinci derecede gördüğü işleri gündeme getirmez. Evet, hiçbirimiz bu sözleri konuşan ve dinleyenler olarak hiçbirimiz ölüm sahnesi yaşamadık. Ama üç aşağı-beş yukarı ölüm nasıl bir olaydır bunu biliyoruz. "Ben ölüyorum bir kahve getirin, bir son kahvemini içeyim" diyen insan olmaz herhalde. Can çekişmeye başlayınca "yav çağırın eski asker arkadaşlarımı bir muhabbet edelim" demez herhalde. İnsanlar neyi zirvede tutuyorlarsa hayatlarının en önemli noktası neyi görüyorlarsa son sahnelerinde onunla meşgul olurlar. Son dakikalarını onunla geçirirler. Ömer bin Hattab radiyallahu an üç gün kadar öldü ölecek sahne yaşadı. Sürekli kan kaybetti. Bir sabah namazı kıldırırken Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem mihrabında hançerlendi. Kaldırıldı evine götürüldü. Evinde üç gün kadar zaman yaşadı. Geleni oldu, gideni oldu. Arzuları oldu. Konuşmaları oldu. Bu sahneleri Sahihi Buhari'den toplayıp sizinle paylaşmak istiyorum kardeşler:

İki şey için paylaşmak istiyorum, dedim. Birincisi: Ömer bin Hattab'ın zirve hayalleri neydi son anında ortaya çıktı hepsi. İkincisi de: Biz nasıl bir Müslüman olmalıyız? Bunu Ömer'in üzerinden ölçmek istiyorum. Ömer'in altmış üç yıllık hayatında gelleri gitleri oldu. Neşeli anları oldu. Ailesi oldu. Çocukları oldu, siyaset yaptı vs. Bunların hepsini bir kenara koyabiliriz. Ama ölüm sahnesinde konuştuklarını yaptıklarını bir kenara koyamayız. Ömer'in de çocukları vardı. Ömer de babaydı,

kocaydı. Ömer de insandı. Ama ölürken her şeyi unuttu da bazı şeyleri unutmadı. O bazı şeyleri unutmuyuş Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin mucizelerinden biridir. Ömer, Ömer, Ömer diye niye direttiğini anladık biz. Çünkü siyasetin başındayken dünyanın en büyük imparatorluklarından birini yere sermiş bir adam olarak, büyük imparatorlukların elçilerinin önünde diz çöktüğü bir adam olarak, bütün insanların adil bir lider olarak bildiği bir şahsiyet olarak bir Ömer'di o. Ama artık ayağa kalkamayacağı, başını bile kaldırıp yastığa koyamayacak zamanında oğlundan istediği şeyler, kızından istediği şeyler, Müslümanlarla konuştuğu şeyler ayet değil şüphesiz, Peygamber hadisi değil şüphesiz. Ama bugün bizim muhtaç olduğumuz serum gibidir.

Kimiz biz, kimlerin peşinden gidiyoruz? Kime hoca, kime âlim, kime lider, kime başkan diyoruz? Kimi arkadaş görüyoruz? Aslında da kim başımızda olmalı? Kim bizim büyüğümüz olmalı? Hangi duygularla ayakta durmalıyız? Mü'minler olarak, ümmet olarak kim biz olmalı? Biz, kim gibi olmalıyız sorusunun cevabını Ömer'in son üç gününde görüyoruz. Bu sebeple Müslümanlığımız hadi Ömer'in diri günleri gibi olmadı diyelim, anam babam sana feda olsun ya Resûlullah diyen Ömer gibi olmadık diyelim, son duygularında birkaç saat sonra ölecek bir insan olarak Ömer bin Hattab'ın üzerinden alacağımız dersleri düşünelim istiyorum kardeşlerim.

Duygusal bir sahne şüphesiz. Ölmek üzere olan bir insanın konuşmaları ama biz kuru kuru ağlama yerine "vah Ömer ne büyükmüş, ah Ömer ne iyiymişsin sen" deme yerine "işte Müslümanlık" buymuş dememiz gerekiyor. Genelde insanlar bu tip sahneleri dinlerken "vay be ne insanlar geçmiş" diyerek şeytanın tuzağına düşerler. Vay be ne büyükmüş Ömer demek bir şeytan tuzağıdır. İşte Müslümanlık buymuş, demek ise ibret almaktır. Ders almaktır. Boş ağlamaları bitirmemiz lazım. Saatlerce ağlamak bir ibadet değildir. Bir dakika tefekkür edip gerçek Müslümanlığı yakalamak ise Kâbe'nin huzurunda yüz sene namaz kılmaktan değerlidir. O bir dakikalık tefekkür beni gerçek Müslümanlığa ulaştırırsa aslı buymuş bu işin boşu boşuna mikrofonların önünde ağlamanın ne gereği varmış. Kameraların önünde ağlayacak yerde teheccüd vaktinde tefekkür etmeliymişim keşke. İşte Müslümanlık! Ömer'in Müslümanlığı!

Son sahnesinde riya imkânı yok. Uzun uzun düşünme imkânı yok. Ölüyor çünkü. Midesinden kanlar boşanıyor. Doktor getirmiş, süt içirmiş; bağırsaklarından, midesinden dışarı çıkmış. Anlaşılmış ki ölecek. Böyle bir zamanında konuşuyorsa, bu zamanında bir şeyler talep ediyorsa bu o kişinin altmış üç sene neyle yaşadığını gösteren bir duygudur. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin: "yahu bu Ömer hakkın lisaniyla konuşuyor" dediği zaman gerçekten bunu hak ederek Ömer'in, Ömer'e söylediğini anlamamızı gösteren bir fırsattır bu sahneler. Bu sebeple kardeşim, Ömer'in Müslümanlığı, Ömer'in altmış üç senesinden değil, son altmış üç saatinden anlaşılın istiyorum. Çünkü altmış üç sene herkesin ortasında kahramanlık yapmak ola ki riya ihtimali, nifak ihtimali taşıyabilirdi. Milyonda bir de olsa bir riya ihtimali söz konusudur. Ama son anında kimse riya yapamaz. Riya yapacak kadar, gösteriş yapacak kadar dilini çevirme imkânı yok zaten, ölüyor. Ölen birisi konuşorsa doğru konuşuyordur. İşte Ömer bin Hattab'ı radyallahu anh bu açıdan bir kere daha düşünmemiz gerekiyor.

Müslümanlığımızı, diriyekeki Müslümanlığımızı, mikrofonların, kameraların karşısındaki Müslümanlığımızı, toplantılarda, kongrelerde, salonlarda, camilerdeki Müslümanlığımızı ölüm yatağındaki Ömer'in Müslümanlığıyla karşılaştıralım istiyorum. Ashabı kiram gibi değerli insanların şahitliği ile ortaya konmuş bir Müslümanlık var bir de bizim kameralara karşı ortaya koyduğumuz, birbirimize düşünlerde, cenazelerde, merasimlerde gösterdiğimiz Müslümanlık var. Bu Müslümanlığımızla o Müslümanlığı kıyas edelim, erkek olarak, kadın olarak kıyas edelim, genç olarak,

ihtiyarlık olarak kıyas edelim “neredeyiz”i bulalım. Çünkü bizim nerede olduğumuz ve bulunduğumuz yerin kalitesi belgeli değildir. Ama Ömer’in Müslümanlığı, Allah’ın ve Peygamberi’nin garantisindedir. bu nedenle Ömer’in bize kıyas edilmesi mümkün değildir. Biz kimiz ki? Ama bizim Ömer’e kıyas edilmemiz mümkündür, gerçektir, olması gerektir.

Değerli kardeşlerim;

Ömer bin Hattab’ın şahadetinden önceki haccında, son haccında yanında bulunanların dinlediği bir duası var. Dua ederken demiş ki: “Allahım! Artık yaşlandım. Kendimi güçlü de hissetmiyorum. Bu insanların sayısı da arttı. Başımı bir belaya sokmadan, bir yanlış iş yapmadan beni sana al ya Rabb’i!” Demiş. Böylece Ömer bin Hattab’ın radiyallahu anh haccında son duasının bu olduğunu yanındakiler tespit etmişler. Sonra da bir gün kızı Hafsa radiyallahu anhanın yanında -kızı biliyorsunuz Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem’in hanımlarından biridir, annemiz durumundadır- kızının yanında şu şekilde dua etmiş. Demiş ki: “Allahım! Ben senden hem şehitlik istiyorum hem de bu şehitlik Resûlullah’ın yanında istiyorum” demiş.

Şehitlik cihadda ortaya çıkan, kâfirle yüzleşince, kavga edince ortaya çıkan bir nasiptir. Kızı Hafsa da demiş ki: “Baba” demiş “hem şehitlik istiyorsun hem Medine’de istiyorsun. Medine’de savaş olmaz ki” demiş. “Ee sen şehitlik istiyorsan niye Medine’de ölmek istiyorsun, Medine’de ölmek istiyorsan niye şehitlik istiyorsun” demiş. Dönmüş demiş ki: “Kızım Allah yapar, merak etme!” Demiş. Burada henüz hayattayken dersleri başlayan bir Ömer’le karşılaşırız. Ders vermeye devam ediyor. İtimada bak. İki olmaz bir arada olmaz şeyi istiyor, Resûlullah’ın Hanımı, Annemiz Hafsa: "baba böyle bir şey olmaz" diyor, Medine’de savaş olmuyor ki. Ama Ömer istediği Allah’ın her şeye muktedir olduğuna iman ediyor.

Kardeşlerim;

Amr ibni Meymun isimli zat Buhari’de ve diğer hadis kitaplarında rivayet edilen uzunca bir olayı var. Bu olay Ömer bin Hattab radiyallahu anhanın şehadetiyle ilgilidir. Dersimizin konusu da budur. Özellikle bu olayı defalarca dinlemiş olabilirsiniz, bir kere daha özetlemek istiyorum.

Amr ibni Meymun diyor ki: "Ömer sabah namazına geldiğinde, önce safları düzeltir, sonra da safların düzeldiğini görünce namaza tekbir getirirdi. Yusuf Suresi, Hicr Suresi gibi sureleri okurdu ki millet birinci rekâta yetişsin diye. Yine bir gün sabah namazına geldi, safları düzeltti. Sonra da namaza durdu, tekbir getirdi. O tekbir getirince Ebu Lu'lue isimli bir köle, Mecusi, Ömer bin Hattab'ı arkasından hançerledi, Ömer bin Hattab: "bir köpek beni ısırıldı" diye bağırdı. Ama bu Amr ibni Meymun hemen arkasında namaz kıldığı için sahneyi iyi görmüş. O arada da bu katil yakalanmamak için etrafındakileri hançerleyerek kaçtı. Kaçarken de on iki kişiyi daha yaraladı, yedisi şehit oldu o esnada. Olayın yeri Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem’in on sene namaz kıldıracağı mescidin mihrabı. Ömer de sabah namazı kıldıracaktı, tekbir getirdi. İstiftah yaparken bu olay meydana geldi.

Bir Müslüman Ebu Lu'lue denen Mecusi’yi yakaladı ama o da kendini öldürdü, intihar etti. Böylece katil de gitmiş oldu. Ömer yere düştü, hemen bu sahneye dikkat edelim: Ömer yere düştü, insanlar ne oldu diye arka saftakiler Ömer’in üzerine geldiler. Ömer, Abdurrahman ibni Avf’ın elini tuttu, sen geç namazı kıldır, dedi. Abdurrahman ibni Avf çok kısa zammı sureler okuyarak namazı kıldırıldı. Diyor ki Amr ibni Meymun: “Ne olduğunu arka saftakiler anlamadığı için ‘subhanallah, subhanallah’ diye bağırmağa başladılar.” Yani imamın sesini duymuyoruz imam yüksek sesle okusun,

demek istiyorlar. Önde ne olduğundan haberleri yok. Burada kanın mı duracak aklın mı duracak, imam kim cemaat kim mi ölçeceksin Allah için hepimiz tefekkür edelim. Ümmet'in lideri hançerleniyor, birisini safaya geçiriyor, o orada yaralar içerisinde kıvrıyor, arka saftakiler kıpırdamıyor. Ön saftakiler de kıpırdamıyor çünkü namazdalar. Çünkü namazdalar!

Dersi ben başlatmak istiyorum: Cep telefonu çalsaydı birisinin ne olurdu acaba? On iki kişi yaralanıp yere düşmüş, Ömer'le beraber sekiz kişi şehit olmuş. Arkadakiler 'subhanallah, subhanallah, subhanallah' yani imamın sesini duymuyoruz, diyorlar. Ön saftakiler cenazelerle meşgul, arkada cep telefonu çalıyor, duymuyorlar. Namaz kılıyorlardı ve namaz kılıyoruz! Hiçbir söze gerek kalmadı, iş bitti burada, sigorta attı zaten. Namaz kılıyorlardı.

Abdurrahman bin Avf namazı kıldırdı, namazdan sonra dünya yıkıldı, Ömer'in öldürüldüğü anlaşıldı. Cep telefonu çalan cami ile Ömer'in şehit edildiği camiyi ölçebiliriz. İsimleri cami ikisinin de. Buna itirazım yok.

Kardeşlerim;

Ömer bin Hattab'ı hemen sal yapıp evine götürdüler. İbni Abbas radiyallahu anhuma anlatıyor -çünkü ibni Abbas delikanlı birisi ve onun danışma heyetindendi- ibni Abbas bundan sonrasına devam ediyor. Amr ibni Meymun'dan sadece o sahnesini alıntıladık. Ama bu olayı da Sahih Buhari'den naklediyorum, özetleyerek: "Eve götürdüler, Ömer bin Hattab radiyallahu anhu yatırdılar. İbni Abbas'ı işaret etti, "gel" dedi. "Çabuk git, beni kim yaraladı bak." Dedi. İbni Abbas: "gittim, dolaştım" diyor "Öldürenin Muğire ibni Şu'be'nin kölesi Ebu Lu'lue olduğunu anladım, geldim, dedim ki: 'Ya emire'l-müminin! Seni öldüren Muğire'nin Mecusi kölesiymiş.'" Ellerini kaldırmış "Elhamdülillah, elhamdülillah, Rabb'im sana şükür olsun, beni bir mü'min öldürmedi. Kıyamet günü mü'minle yüzleşmeyeceğim." demiş.

Bir kere daha aklımızı durdurup beynimizi stop ettirip Ömer Müslümanlığı görebiliriz. Öldürülüyor, hançerleniyor Resûlullah'ın mihrabında, bu bir gün kıyamet günü mahkeme olacak bunu biliyor. Sevindiği şeye bak "mü'minle karşılaşmayacağım kıyamet günü" diyor. Mü'min öldürdüm, diye korkmuyor. O değil, konu o değil. O zaten maktul durumda. "Benim yüzümden bir mü'min cehenneme girmeyecek." Diyor. Mü'min kardeşliği! Aklımızın durması gerekiyor. Müslümanlığımızı bu şablonun üstüne oturtmamız gerekiyor -radiyallahu anh-.

Sonra diyor ki: "İbni Abbas! Sen ve baban hep bana karşı çıktınız, diyor. Size dedim ki: Resûlullah'ın Medine'sine mü'min olmayı sokmayalım. Bak siz beni gevşettiniz, mü'min olmayanları da Medine'ye soktunuz, Resûlullah'ın mihrabında cinayet işlediler." diyor. demiş ki: olay şu, Ömer bin Hattab mü'min olmayan Resûlullah'ın şehrine girmesin, diye kararname çıkarmış. İbni Abbas da babası Abbas da radiyallahu anhum cemian, böyle yapmayalım, mü'min olmayan niye gelmesin ki, demiş. O da Peygamber'in amcası karşı çıkıyor diye "peki, gelebilirler" demiş, olay bu. Ölürken de: "ben size demedim mi" deyince İbni Abbas demiş ki: "merak etme ya emire'l mü'minin, toplayıp hepsini öldürürüz şimdi" demiş. Ömer bir kere daha: "Resûlullah'ın şehrine girme şerefine erdikten, bizim camilerimize girdikten sonra mı insan öldürecek?" demiş. "Hala hata yapıyorsunuz?" Eğitimi hala devam ediyor Ömer'in. Sonra Ömer bin Hattab radiyallahu anhu'nun İbni Abbas'la konuşmaları devam ediyor. Ama bu konuşmalar şüphesiz böyle oturup karşılıklı kahve içerkenki konuşmalar değil elbette. Bunu hepimiz tahmin ediyoruz.

Bu arada ibni Abbas'ın ve diğer ashabın geliş gidişleri, işte vasiyetleri, Medine çalkalandı. Artık anlayın nasıl bir Medine'ye döndüğünü Medine'nin. Hatta ibni Abbas diyor ki: "Sanki hiç cinayet görmedik, hiç insan ölmedi gibi bir manzara oldu Medine'de. Yani ilk defa cinayet görmüş, ilk defa ölümlle karşılaşmış insanlara döndük." Diyor. Ömer seviyordu çünkü. Adil bir liderdi ama mescitte öldürüldü radiyallahu anh.

Bu arada bir genç gelmiş. Ömer'i ziyaret ediyor. İçeri girmiş. Genç Müslüman, bir genç. Demiş ki: "Ya Emire'l Mü'minin! Ne mutlu sana" demiş, "ilk Müslümanlardansın. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem ölürken seni seviyordu. Ömer vekilim olsun diye Ebu Bekir seni severek gitti. Bütün mü'minler de seni seviyorlar. Ne mutlu ya Emire'l Mü'minin!" Deyip çıkmış. Çıkarken genci görmüş gözleriyle "Bu çocuğu bana çağırın." demiş. Bir kere daha akli durdurabiliriz. Akla gerek yok. Mantiğa gerek yok. Ömer'e ihtiyaç var şu anda. "Bu çocuğu bana çağırın." Demiş. Geri gelmiş. "Yavrum" demiş "eteklerin çok uzun, Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem 'paçalarınız uzun olmasın' buyurmuştu. Sen paçalarını kısa tut hem de daha temiz olursun, hadi yavrum git." Demiş. Ölüyor, bir delikanlının paçasının kiri onu meşgul ediyor. Akla gerek yok, Ömer'e gerek var şu anda.

Ve nasıl camimizle camisini kıyas ettik. Şurada, burada, sokaklarda, alışveriş merkezlerinde helak olan binlerce, milyonlarca genci dert etmeyen, mahallesindeki gençlerden birine, beşine günde on defa gidemeyen imam efendiler, müezzin efendiler, hoca efendiler, kitap yazarlar, hepimiz, bu Ömer'in girdiği cennete gireceğiz değil mi? "Paçaların uzun yavrum kirlenir paçaların, hem de Resûlullah tembih etmişti 'paçalarınızı uzun yapmayın' buyurmuştu." Ömer ölüyor ama bir gencin paçası Ömer'i ilgilendiriyor. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem "Ömer'im bir tanedir!" boşuna dememiş.

Altmış üç senesinden çok son altmış üç saati değerli. Kimliği yüzde yüz ortaya çıkıyor. Sonra oğlunu çağarmış: "oğlum" demiş "anamız Aişe'ye git, ondan bir ricada bulun" demiş "ama içeri girerken Mü'minlerin Emiri Ömer gönderdi beni deme" demiş "Ömer bin Hattab gönderdi de" demiş, "benim artık Ömerliğim kalmadı, liderliğim kalmadı" demiş "sonra de ki anamıza: 'Ömer'in bir hayali var, iki arkadaşının yanına gömülmek istiyor' izin verir mi -çünkü Aişe anamızın evi, babası ve kocasının mezar olarak bulunduğu yer- izin verirse beni oraya gömün." Demiş.

Abdullah gitmiş Aişe annemizle ilgili sahneyi o anlatıyor: "Gittim baktım ki, diyor, Aişe anamız hüngür hüngür ağlıyor. Mü'minlerin emiri mihrapta şehit edildi. Öyle böyle babam ricada bulunuyor." demiş. O da buyurmuş ki: "Ben orayı kendime ayırmıştım ama Ömer benden daha hak sahibidir, olur gelsin." demiş. Sonra ibni Abbas diyor ki: "Biz işte Ömer'le böyle tesellili konuşmalar yapıyoruz. Biri dedi ki: 'Abdullah geliyor, Abdullah geliyor' yani oğlu geliyor, nereden geliyor Aişe ile görüşmeye gitti. 'Beni doğrultun, beni doğrultun' demiş. Kaldırılmışlar birisi dizine koymuş onu. Gelir gelmez 'ne dedi' demiş. 'Babacığım, ne istediysen onu dedi' demiş. 'Ömer'in bir isteği kalmadı bu dünyada tamam' demiş. Bundan sonra ne isterseniz yapın. Her halükarda sonra oraya defnedildiğini hepimiz biliyoruz. Bütün hacca gidenler de zaten Ömer'i orada ziyaret ediyorlar.

Bir sahneyi daha Osman İbni Affan anlatıyor radiyallahu anh. Diyor ki: 'Emirel Mü'minin Ömer bin Hattab radiyallahu anı en son ziyaret eden benim. En son ben ziyaret ettim. Benim yanımda vefat etti' diyor. Son sahneyi de Osman bin Affan radiyallahu anh anlatıyor. Diyor ki: "oğlu Abdullah oturmuş kanlar içindeki babasının başını da dizine koymuştu." Yani Ömer'in başı oğlu Abdullah'ın dizinde Ömer'de artık iyice can çekişmeye başlamış. "Demiş ki: 'oğlum başımı toprağa koy' demiş. O da demiş ki: 'Baba toprakla benim dizim ne fark eder, sen rahat et' demiş. Biraz sonra: 'oğlum başımı

toprağa koy dedim sana' demiş. 'Ne fark eder baba' demiş. Zaten işte can çekişiyorsun demeye getirmiş. 'Anasız kalasın be çocuk başımı toprağa koy dedim sana' demiş. Üçüncü defa -Osman bin Affan'dan bu sahneyi dinliyoruz- üçüncü defa deyince başını yere koymuş. Sonra da dönmüş oğluna demiş ki: 'oğlum sizin bildiğiniz gibi değildi' demiş. 'vay bana Allah beni affetmezse ben ne yapacağım' demiş. 'bari Allah başımı toprakta görsün, beni tevazuda görsün' demiş.

Bir hacca gidip geldiği için, Ramazan'da fitre verdiği için kendisini garanti gören mü'mine bak, Ömer bin Hattab'a bak. Vay benim halime diyen, ağlayan Ömer'e bak. Hocalara beş on kuruş verip hatim indirttiği için babasını cennette bilen insanların aldanişlarına bak. Ağlama hakkımız bile bulunduğunu zannetmiyorum. Bu gerçeklerin bizi ağlatması lazım. Ömer'in duygusallığı değil. Halimiz bizi ağlatmalı. Bu esnada Ömer bin Hattab ile uzun uzun görüşmeler de yapıyor ashabi kiram. Diyorlar ki: "Ya Emire'l Mü'minin! Ölüyorsun, senden sonra Müslümanların başına geçecek adamın da ismini versen çok iyi olur." Yani birisini söyle senin yerine geçsin. Böylece Müslümanların lideri hazır olsun. Ebubekir öyle yapmıştı zaten. Cevabına dikkate ediniz: "Yaşarken sizin sorumluluğunuzla yaşadım öldükten sonra da mı bu sorumluluğa devam edeceğim ben, benim sülalemden bir kurban size yeter" diyor. Akıllılar bir kere daha dursun. Mantığı öldür. Oy verdiği insanın mahşerde karşısına çıkacağını, desteklediği, "bunu lider yapın" dediği insanın yüzünden mezarda rahat edip edemeyeceğini düşünüyor. Diyorlar ki: "oğlum Abdullah'ı çok beğeniyoruz onu başımıza bırakabilirsin" "bizim ailemizden bir kurban size yeter" diyor. Sonra da müthiş bir proje geliştiriyor. Diyor ki: "Aşere-i mübeşşereden -Yani hayatta iken cennetle müjdelenen on kişiden o dördüncüsüydü. Şehit olanlar, altısı hayattaydılar.- bu altı kişiye bir komisyon kurdurun, onlar Ümmeti Muhammed'in liderini kendi aralarında seçsinler. Çünkü Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem vefat ederken onlardan razıydı. Demek ki onlardan birisidir Resûlullah'ın yerine vekil olacak" diyor sonra da ashabi kiramdan ensardan birisini çağırıyor. Dikkat edin! "Sen, bir elli kişilik silahlı grup kur" diyor. "Bunları ben vefat ettiğim dakikadan itibaren bir odaya kapatın. Üçüncü gün dolduğunda eğer Ümmet'in liderini seçmedilerse hepsini öldürebilirsin." Ömer kafası, Ömer Müslümanlığı aşere-i mübeşşereden de olsan Ümmet'i başsız bıraktın mı Ömer'e göre ölümü hak ediyorsun demektir. Bunlar böyle bir Müslümanlık öğrendiler Resûlullah'tan sallallahu aleyhi ve sellem.

Kardeşler;

Ömer üçüncü gün vefat etti. Bu vefatıyla beraber Ümmeti Muhammed'in fitne dönemi başladı. Bunlara uzun uzun girmemize gerek yok. Ama çok önemli birkaç noktayı Ömer Müslümanlığı olarak bugün biz önümüze koyup şu maddeleri bir kenara yazıp yemek yerken, misafirlerle muhabbet ederken, Müslümanlığımızı yorumlarken, "Araplardan daha iyi Müslüman'ız biz. Araplar hep çorapsız namaz kılıyorlar" demek ne demekmiş bunu da bir ölçmek için önümüze malzeme olarak koyabiliriz.

Kardeşlerim;

Var mı içimizde, yedi-sekiz hançer yiyeceksin, ciğerlerin dışarı çıkacak ama önce Müslümanların namazını kıldırarak adamını düşüneceksin. Önce namaz diyeceksin. Ömer Müslümanlığı budur işte. Yedi hançer de yesen kafan da kopsa namaz daha önemli. Abdurrahman ibni Avf'ı mihraba geçirdi. Namazı kıldırıp ve ondan sonra "eve götürün beni" dedi. Önce namaz! Önce namaz, sonra hayat! Önce namaz, sonra iş! Namaz, Ömer Müslümanlığı budur.

İkincisi: cümlesine dikkat ediniz. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimizin cennetle müjdelediği adam, on yıl Ümmeti Muhammed'in başında başarılı bir siyasetçi, ümmeti yönetmiş.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin pek çok hayali onun elinde gerçekleşmiş. Ama derdine bakın: "beni öldüren mü'min olsa ne yapacaktım kıyamet günü" diyor. "Ben mü'mini öldürdüm" demiyor. "Bir mü'min beni öldürdüğü için cehenneme girerse ne yaparım" diyen adam insanlığın aradığı adamdır bugün. Elhamdülillah, benim kanıma mü'min bulaşmadı. Elhamdülillah. Ömer Müslümanlığını konuşuyoruz. Müslüman zayıftan etkilenmeyen, ölen Müslüman'mış, çocukmuş, zavallı garipmiş onu etkilemeyen insan bu anlayışa göre Müslüman olsa ne olacak olmasa ne olacak! Sakalı olsa ne olur olmasa ne olur?

Ömer'deki Müslümanlık idraki bizim bugün anlamakta zorlandığımız bir seviyedir. Ama zorlanmamız gereken bir şey daha var. Yirmi tane cennet yok, bir tane cennet var. Bu Ömer ile mi cenneti paylaşacağız biz. Bu Ömer'in girdiği cennet bizim cennetimiz. Girdiğimiz cennet, birbirimizin katlinden rahatsız olmayan Müslümanlar haline geldikten sonra da bizim girdiğimiz cennet, Ömer'in gireceği cennet olursa bu adaleti böyle bir adaleti Allah yapar mı?

Ya bu Ömer'in Müslümanlığı gerekli bir Müslümanlık değil, abarttı Ömer biraz ya da bizim çok tefekkür etmemiz gerekiyor. Müslümanların zulüm görmesine neden olanlar, Müslümanlara iftira edenler, Müslümanların ticari zarara uğramasına sebep olanlar, Müslümanların şahsiyetini beş paralık hale getirenler hacca gitseler ne olacak ki, Ömer'in Müslümanlığına bak! Peygamber onaylı Müslüman Ömer, sallallahu aleyhi ve sellem. Ben Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin ve Ebubekir'in yanına gömülmek istiyorum demesinden daha önemli bu. Öbürünü herkes ister ben de isterim şahsen yani. Beni de koysalar oraya niye yok diyeyim ki. Bedava istek! Niye yok diyeyim ki!

Kardeşler;

Bu ölüm sahnesinde oğlunu çağırmış. Bir nokta daha, beyin durduracak bir şey daha var. "Oğlum" demiş "çok çabuk git kime ne kadar borcum var bunları topla bana" demiş. On yıl Bizans İmparatorluğu'yla savaşmış, Pers İmparatorluğu'nu yerle bir etmiş bir devletin başındaki adam bu. On yıl. Her ay bir fetih gerçekleşmiş, Medine'ye altın ve mücevher yağmış. "Oğlum borçlarımı topla" demiş. Bir zaman sonra gelmiş Abdullah: "baba, seksen bin dinar kadar borcun var" demiş. Bakkala, manava işte borcu var Ömer'in. "Oğlum" demiş" neyim varsa benden sonra hepsini topla, onları sat. Eğer yetmezse bu borca amcanlardan, bizim Benî Hattab ailesinden topla, o da yetmezse Kureyşliler'den topla, sakın Ümmeti Muhammed'e borç bırakma" demiş." Peki babacığım" demiş, rahatlamış Ömer. Aslında sigortaya ödettirmeliydi bunları. Ömer borçlandıysa yetim çocuklar için borçlandı. Lüks makam arabalarına borçlanmamıştı. Ama Ömer Müslümanlığı. Bu Müslümanlık, Ömer Müslümanlığı, kalite Ömer kalitesiydi.

Ve Kardeşlerim;

Bir mantık daha Ömer'den bize vasiyet kalmalı. Resûlullah'ın mihrabında hançerlendin, şahadet arzun vardı, Medine'de Resûlullah'ın aleyhisselatu vesselamın kabrine beş metre bulunan yer. Resûlullah'ın yanı başında şehit oldun. Oh be! Yanı başına defnedileceksin, garanti aldın. Ama bir delikanlı, bir mekruh işliyor sen onla uğraşıyorsun. Ömer Müslümanlığı! Dertli Müslüman, dertli Müslüman. Ölürken de dertli. Bu genç günaha giriyor, yazık oluyor buna, sünnete aykırı davranıyor. Haram işliyor, zina işliyor değil paçaları uzun, kirleniyor paçaları, kirliliği paçalarıyla dolaşacak bu delikanlı. Ömer'in gözünde büyük, küçük iş yok. Her iş Ömer'in işi. Ölürken de Ümmeti Muhammed'in lideri Emîru'l Mü'minin iken de. Ömer Müslümanlığı. Muhtaç olduğumuz ruhtur bu. İslam'ı, Kudüs meselesi ve küçük meseleler, büyük cihatlar, küçük cihatlar diye ayıran anlayış yerine Kudüs'ü de

Ömer fethetmişti zaten. İnan'ı İslamlaştıran da Ömer'di zaten. Bizans'a ordular salan da Ömer'di. "Bu çocuğun paçası kirleniyor, eyvah günaha girecek" diyen de o Ömer. Kudüs Fatih Ömer, bir delikanlının paçasını dert ediyor kendine. Müslümanlık bu çünkü. Allah'ın emirlerinde, Peygamber'in bizdeki arzularında büyük, küçük yok ki. Her şey büyük. Allah emretmedi mi, Peygamber demedi mi "paçalarınız uzun olmasın." Tamam, Kudüs'ün fethi kadar ciddi bir şey Ömer için bu. Büyük, küçük olmaz. Ben ölüyorum. Ben ölürken Resûlullah'ın emirlerinden biri ölmüyor ya ben ölüyorum. Anlayış bu; ölen benim. Resûlullah'ın dini yaşayacak. Müslümanlık. Müslümanlık, İslam Ömer'in İslam'ı, Ömer'in Müslümanlığı.

Ve kardeşler;

Hepimizin kanat indirip şu sahneyi Buhari'den bir kere daha dinlememiz lazım: "Allah beni mağfiret etmezse vay halime kıyamet günü." Tek umudu var, Allah'ın mağfireti. İbni Abbas diyor ki: "Öyle deyince ben ona dedim ki, 'ya Emire'l Mü'minin, hatırlamıyor musun Uhud sahnelerini, şahadet manzaralarını, Resûlullah "Ömer" deyince sana nasıl tebessüm ediyordu, o ne günlerdi. İlk Müslümanlardansın, cihat ettin Resûlullah'la, Peygamber'in arkadaşısın, niye böyle endişeleniyorsun ki?" demiş İbni Abbas. Yine aklımızı bir kenara koyabiliriz, mantığımızı da bir kenara koyabiliriz. demiş ki: "İbni Abbas, yavrum! O bahsettiğin şeyler var ya, ilk Müslümanlık, Resûlullah'ın arkadaşlığı, halifelik bunlar hep Allah'ın lütfuydu, borç bile bunlar bana" demiş. "Allah lütfetti, ben bir şey yapmadım ki" demiş. "Şimdiki kıvranışıma gelince; benden sonra sen ve Ümmet'im ne olacak onu düşünüyorum" demiş. Ömer Müslümanlığı. Ömer Müslümanlığı radiyallahu anh.

Ve Kardeşlerim;

Ömer ciğerleri parçalanmış, yemez içmez artık sekerat haline gelmiş haliyle bile ümmetinin geleceğini düşündü, planlar yaptı, "Ümmet'in başına filanca geçsin" dedi. "Bizim çocuk da adaydır bu işe, fena bir çocuk değildir, ben onu iyi yetiştirdim valla hafızdır filan" demedi, asla demedi. Ne dedi? "Ben Ümmet'ime hizmet ettim, bu hizmetimi Rabb'imnin nimeti olarak biliyorum. Benden sonra planım budur. Bu planım ne kadar tutarsa o kadar." dedi. Ümmetini dert etti. Kendi hançerlendi, Ümmet'in derdiyle Rabb'ine gitti. Kendi öldü, davasını öldürmedi. Yaralandı, Şeriat'ını yaralamadı. Arkada bir cinayet davası bırakmaması onu mutluluğa boğdu. Ömer Müslümanlığı'nı konuşuyoruz. Ölürken borçları hesaplandı, borçlarını hesaplattı, kimin ne kadar ödeyeceğini, nereden karşılayacağını garanti etti. Rahat öldü. Ömer Müslümanlığı.

Kardeşlerim;

Biz büyük iddialar, boş balonlar uçurmanın zamanında olmadığımızı bilmeliyiz. Ben nefsim olarak kendime ve siz kardeşlerime bu muhasebeyi tavsiye ediyorum. Eğer Allah Ömer'i baz alıp cennetin kapılarını açacaksa biz neredeyiz? Bizi baz alıp tören Müslümanlığı yapan bizim gibi Müslümanları baz alıp cennetin kapılarını açacaksa Ömer nereye gidecek? Bu adalet nasıl sağlanacak? Merak ediyorum, endişeleniyorum.

Mü'minlerin onurunu değersiz gören ama Müslüman olduğunu da iddia edenin, Ümmeti Muhammed'in serveti üzerinde menfaat kollayan ama hacca gittiği için de kendisini çok iyi Müslüman kabul edenin bütün bu hatalarımızın kıyaslandığında Ömer'le nereye konacağını merak ediyorum. Hangi Müslümanlığımızı örnek alalım? Bizim protokol Müslümanlığımızı mı, kameraların önünde ağlayan, sızlayan mevlit kandillerinde, filan kandillerde büyük tekbirler getiren ama bankanın önünde

Allah'ı hatırlamaya vakit bulamayan, her yerde iyi düğünde farklı olan, gıybet ederken gıybetin haram olduğunu hatırlayamayan, Müslüman'a iftira ederken, Müslüman'ı rencide ederken, yanlış bir şey yaptığını bile düşünemeyen ama Müslümanlığa gelince 'yok rakibi' diye kendi kendini ortaya süren Müslümanlığımız mı, Ömer Müslümanlığı mı? Alimallah davulcunun şahidi zurnacı olurmuş, biz kendi kendimizin şahitleriz. Ömer'in şahidi ise Allah ve Peygamberi sallallahu aleyhi ve sellem. Ömer'i Allah sevdi, cennet vaat etti ona. Peygamberi sevdi, "Ömer'im" dedi. Biz kimi şahit getireceğiz kalitemize, iyi Müslümanlığımıza?

Ve hassaten kendim için, bütün mü'min kardeşlerim için vasiyetim, tavsiyem Ömer'in bu duygularımızı kabartan şu sahnesine, herhalde mesela iyi bir filmi çevrilecek olsa onun hiç Allah'a iman etmeyen birisi de bu filmi izlese ağlar, bu sahneye ağlamanın hiç bir anlamı yok. Bence filmi Ömer'den keselim, kendi filmimizi izleyelim, halimize ağlayalım. Çünkü Ömer kazandı.

Bu sözünü ettiğimiz olay gerçekleştireli tam bin dört yüz yirmi beş sene oldu, yeni bir olay değil bu. Bin dört yüz yirmi beş senedir dostu Resûlullah ve Ebubekir'le beraberler. Zaten aradığını buldu, aradığını buldu. Biz ne aradığımızın farkında değiliz hâlâ. Ömer'e ağlamanın gereği yok; halimize, şu meleklerin güldüğü halimize ağlamak zorundayız. Zavallıyız. Hâlbuki Allah bizi aynı cennete davet ediyor, aynı kalitede Müslümanlığa davet ediyor. Kalite Ömer'dir, Allah Ömer'i ölçü almamızı istiyor. Biz kendi kendimize roman yazarak, "bundan sonra Müslümanlığın ölçüsü budur" diye kendi kendimizi aldatamayız. Kalite Ömer'dir, Müslümanlık Ömer'in Müslümanlığıdır. Allah Ömer'i beğendi, Peygamberi Ömer'i beğendi. Binlerce sahabe Ömer'i beğendi.

Şehit olduktan sonra cenazesini kılınırken -Suheyb isimli sahabe cenazesini kıldırdı- İbni Abbas diyor ki: "arkamdan cenaze kılınırken bir hıçkırıp duydum" diyor. "Döndüm baktım Ali bin Ebi Talip ağlıyor, hem de diyor ki: 'ah Ömer' diyor "nerede Resûlullah'ı görsem ya Ebubekir, ya Ömer derdi diyor "peşinden zor geleceğimiz bir seviye kurdun sen" diyor "Allah sanan rahmet etsin." Ali'nin de hayran olduğu birisi, Veli'nin de hayran olduğu birisi. Ağlanacaksa Ömer'e ağlamaya gerek yok, halimize ağlayalım.

Ve sallallahu ve selleme ala seyyidina Muhammed. Ve ala âlihi ve sahbihi ecmaîn.

Ve'lhamdülillahi rabbil âlemin